

K poutnické kapličce po starých cestách

Předjaří nám seslalo jednu volnou sobotu prozářenou sluncem a k tomu přijatelnou dopravu na místo, kam se ve dnech klidu nedostaneme.

Na Hlínách

Šli jsme s manželkou cestou z rozcestí státní silnice od Jinína k obci Sedlíkovice. Nedalo nám to a podívali jsme se na starý betonový most přes Zorkovický potok. A potom již polní cestou směrem do Sedlíkovic. Slabé stromy švestek, trnek a zapomenutých slivoní byly posléze vystřídány mohutnými duby a javory. Pohled k západu odkrýval úžlabí Zorkovického potoka a níže umístěných rybníků s roztroušenými lesíky v místě zvaném Na Hlínách. Z vlastní zkušenosti vím, že toto jméno je přílehlavé. Však také geologická mapa zde naznačuje přítomnost třetihorních a čtvrtohorních sedimentů. A místní zemědělci asi o tomto místě vědí své.

Kaplička zasvěcená sv. Peregrýnovi vypráví chodci svůj krátký příběh o shledání syna a matky. Jenže kdoví, jak se odehrával skutečný děj tohoto místa. Ve staré mapě z 19. století zde rovněž nalezneme symbol posvěceného místa. Stejně jako znamení křížku na vyvýšenině jihozápadně pod Virotínem. Tam, kde nedaleko ční k nebi kříž bílý, moderní, ale milý.

Pod kapličkou sv. Peregrýna se dere na svět voda. Studánka zapadaná dubovým listím láká, aby jí člověk pomohl před zanesením. Nutno však jednat opatrně. Na zahnědlých listech se nalézají drobné ulity živých svinutců běloústých (*Anisus leucostoma*), kterých je zde přehojně. Výklenek kapličky byl oživen vyjma obrázku svatého putujícím mravenci rodu *Formica*. Ti zde lezli po bílých zdech v tmavých provazcích nahoru a dolů. Sluneční paprsky jim prohřávaly zimou prokřehlé stěny, a tak bylo „brabenců“ rojení. Vyvrcholilo chuchvalcem hbitých tělíček u samé paty kapličky.

Svinutec běloústý

Když jsme opustili starou alej a prošli Sedlíkovici, zašli jsme se podívat k Malému rybníku. Pamatuji jej s bohatstvím vodního ptactva. S poláky, chocholačkami, ale také s uváznutými rybářskými vlasci a mlhavými rány. Vodní nádrž s plochým dnem a kdysi s opuštěnou pramičkou. V ten den tu bylo však jen pár kachen divokých a v okolí něco srnčí zvěře. Voda brčálová. Snad jen přírodní strouha ze severního břehu by mohla poskytnout útulek vodní flóře a fauně.

Kaplička sv. Peregrýna

Potom nás čekala již jen rušná cyklostezka vedoucí od železničního přejezdu k Hajské. Po jejích okrajích bylo možno pozorovat působení vlhkého klimatu, neboť mnoho stromů je životní příležitostí pro dřevomilné houby. Např. síťkovce dubového, rezavce šikmého nebo vějířovce obrovského. Archeologická památka u Modlešovic jako by tvořila předěl mezi polidštěnou krajinou a místem, kde by příroda ráda chtěla, kdyby mohla. Což je znát na zvyšující se přítomnosti vody.

Tůňky od Modlešovic k Hajské se zdají být napojené vodou. Ale dlužno konstatovat, že v některých z nich, kde jsem před pár měsíci pozoroval vodní život, je dnes jen vlhké dno a po drobných koryších ani památky. Jsou to většinou ty, které jsou vystaveny přímému působení slunce nebo trpí zarůstáním okolní vegetací. Zato v nedalekém háji je, zdá se, dosud vody dost. Hrboly starodávných sejpů drží ve svých prohlubních vodu a činí tak toto místo společně se

stromy a keři takřka neprostupným. Zdánlivá banka vodomilného života v otevřené krajině.

A tak už to v přírodě chodí. Nitka života se někde objeví, potěší a potom zmizí, aby se připomněla na místě jiném. Nebo se vrátila po roce či po létech. Je to ta hůl poutnická.

